

Cymbidium devonianum Lindley & Paxton

Alkuperä

Cymbidium devonianum kasvaa 1450–2200 metrin korkeudessa sammaleisilla puiden oksilla tai sammaleisilla kallioilla itäisen Himalajan vuoristoissa pilvimetsissä Itä-Intiasta Nepalín ja Bhutanin kautta Myanmariin, Pohjois-Thaimaahan ja Vietnamiin ulottuvalla alueella.

Kasvi on saanut nimensä Devonshiren herttuan mukaan, joka oli tunnettu orkideaharrastaja. Kasvin keräsi ensimmäisenä hänen kerääjänsä John Gibson Intian Khasian kukkuloilta vuonna 1837. Kasvi kuvattiin ensimmäisen kerran Paxtonin *Magazine of Botany*ssa vuonna 1843.

Kuvaus

Cymbidium devonianum on pienehkö, hento, noin 30 cm korkea, viileässä viihtyvä epifyytti tai litofyytti. Kasvilla on hyvin pienet suojalehtien peittämät varsimukulat, joista kasvaa 2–4 soikeaa, 15–35 cm pitkää, 4 cm leveää, paksumaa, nahkeaa, teräväkärkistä lehteä.

Kukintovarsi lähtee varsimukulan tyveltä pitkälle alaspäin roikkuen 50 cm asti ja siinä on tiheässä 15–35 pientä vihreän, ruskean ja punaisen sävyistä, kevyesti raihdallista tuoksuutonta kukkaa. Kukan läpimitta on 3,5 cm. Kasvi kukkii luontaisilla kasvupaikoillaan keväällä ja kesällä.

Pienikokoinen *C. devonianum* löytyy kaikkien pienikokoisten kymbidiristeymien esivanhempien joukosta.

Kasvatus

Cymbidium devonianum on viileän ja lauhkean alueen kasvi, joten se viihtyy kesällä päivällä 15–20 asteessa ja yöllä 8–19 asteessa, talvella lämpötila voi laskea yöllä lähelle nolaa astetta. Päivittäisen lämpötilan vaihtelun olisi hyvä olla 12–13 astetta. Kasvi pitää tuulesta. Se ei suostu kukkimaan ellei saa olla kesällä mahdollisimman kauan ulkona. Vasta hallojen uhatessa se tuodaan sisälle, jolloin se alkaa kasvattaa tummaa vaakasuoraa kukintovartta.

C. devonianum viihtyy sälekorissa tai ruukussa, jossa se pitää istutusta korkealle kummulle sammalmättäälle, sillä kukintovarret kaartuvat alaspäin ja juurakollakin on taipumus työntyä alaspäin. Ruukku kannattaa sijoittaa kukkapylyvään päälle tai ampeliin.

Kukintovarsia ei pidä yrittää kasvattaa ylöspäin kukkakeppien tai muiden tukien avulla, koska ne kasvavat pituutta ja tuottavat runsaasti kukkia vain roikkuvassa asennossa. Kasvi kukkii meillä jo talvella.

C. devonianum viihtyy niin kirkaassa suorassa auringonvalossa kuin kevyessä varjossakin. Suomen pimeän talven jälkeen kasvi pitää vähitellen totuttaa suoraan auringonvaloon.

Kasvualustaksi sopii maaorkideoille yleensä käytettävää kasteluveden läpäisevää alustaa hieman enemmän kosteutta pidättävää sekoitusta, jossa on kaarnaa, kari-

Kukintovarsi aloittamassa kasvuun.

ketta, rahkasammalta tai turvetta, hiekkaa, hiiltä ja perliittiä tai kiviä. Kasvualustaan voi lisätä esim. palanutta hevosenlantaa. Kasvualusta on hyvä vaihtaa joka toinen vuosi tai useammin, jos kasvi kasvaa ulos ruukusta. Alusta vaihdetaan juurien lähdeyttä kasvuun loppupalvesta. Kukintovartta kasvattavaa tai kukkivaa kasvia ei koskaan pidä häiritä.

C. devonianum pidetään kosteana vuoden ympäri, kasvukaudella 3–5 kastelua viikossa, mutta kasvin annetaan kuivahtaa kevyesti kasteluiden välillä. Talvilevoksi kasvi tarvitsee vain 1–2 kk:n pituisen tauon, jolloin kastelua rajoitetaan ja ravinnetta ei anneta. Voidaan kastella esim. kerran viikossa, jos kasvupaikka on kovin viileä. Kasvi ei kuitenkaan saa päästä liiaksi kuivumaan. Lepokausi on välttämätön kasvin terveille kasvulle ja kukinnalle.

Oma kasvini on ollut minulla muutamana vuoden ja kukkinut useamman kerran yleensä loppukesästä ja syksyllä. Ravinnetta annan kasteluvedessä jokaisella kastelukerralla parin kuukauden lepoaikaa lukuun ottamatta. Se on talvet atriumissa tuulettimen viuhinassa ja kesät se viettää pihalla kesämökillä, alkukesästä varjossa ja loppukesällä auringossa. Se näyttää viihtyvän ainakin kesämökin tuulisella pihalla.

Orkidealegenda **Esko Puupponen** toteaa *Cymbidium devonianum*in olevan ”pienikasvuinen hieno laji” ja ”erityisen hieno kokoelmalaji.”